

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného JUDr. Libuší Šmehlíkovou, advokátkou se sídlem Michálkovická 108, Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2005, č. j. DSH/2051/05/Mich, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **T. H.**, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 10. 2006, č. j. 58 Ca 17/2005 – 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč k rukám právní zástupkyně JUDr. Libuše Šmehlíkové advokátky se sídlem Michálkovická 108, Slezská Ostrava.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o žalobě co do výroku týkajícího se osoby zúčastněné na řízení, dále bylo zrušeno a vráceno rozhodnutí stěžovatele ze dne 16. 3. 2005, č. j. DSH/2051/05/Mich, pokud šlo o žalobu do výroku týkajícího se žalobce, a konečně jímž byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení. Zmíněným rozhodnutím stěžovatele byla změněna rozhodnutí Městského úřadu Frýdek-Místek, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „městský úřad“), ze dne 26. 1. 2005, č. j. DaSH-M/10-1166/67/2004 – Ko, jimiž byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o přestupcích“), a osoba zúčastněná na řízení byla uznána vinnou spácháním přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) a c) zákona o přestupcích.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jediná kasační námitka, kterou vznáší, se týká nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem, a to konkrétně otázky změny prvostupňového správního rozhodnutí odvolacím orgánem. Stěžovatel v projednávané věci změnil rozhodnutí městského úřadu a závěrem výroku svého rozhodnutí uvedl, že „ostatní části výroku zůstávají beze změn“. Krajský soud dospěl k závěru, že jelikož zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), takto správnímu orgánu neumožňoval rozhodnout, dopustil se stěžovatel vady řízení, která má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí a činí je nesrozumitelným, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a stěžovateli věc vrátil k dalšímu řízení. Podle právního názoru stěžovatele však citovaná část výroku jeho rozhodnutí nebyla zvláštním způsobem rozhodnutí o odvolání, ani samostatným výrokem nezávislým na výroku o změně prvostupňového rozhodnutí, ale pouze součástí jasného a přesného vymezení způsobu této změny, tedy věcným konstatováním faktu, že v ostatních částech rozhodnutí stěžovatel změnu neprovedl. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele. Blíže konstatoval, že on sám podával odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, jímž byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Výrok, který stěžovatel změnil, však v jím odvoláním napadeném rozhodnutí obsažen nebyl, týkal se výhradně rozhodnutí o přestupku pana T. H., a stěžovatel tak vůbec neuvedl, jak naložil s odvoláním žalobce, a fakticky o něm tedy nerozhodl. Z uvedeného důvodu navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu stěžovatele Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 12. 8. 2004 došlo v katastru obce Morávka na účelové komunikaci v místní části zvané Údolí Kotly k dopravní nehodě, při níž se střetla dvě motorová vozidla. Jedno z nich řídil žalobce, druhé pan T. H., osoba zúčastněná na tomto řízení. Městský úřad na základě oznámení věc projednal v přestupkovém řízení, k odborným technickým otázkám zadal vypracování znaleckého posudku a na základě všech zjištění vydal dne 26. 1. 2005 rozhodnutí č. j. DaSH-M/10-1166/67/2004 – Ko, kterým T. H. uznal vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) a c) zákona o přestupcích. Dospěl totiž k závěru, že obviněný porušil zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, tím, že řídil a užil k jízdě motorové vozidlo, které nemělo platnou STK, a dále že nepřizpůsobil rychlost jízdy stavu pozemní komunikace a okolnostem, které je možné předvídat, a v důsledku toho nestačil zastavit a zabránit střetu obou vozidel. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 3000 Kč. Druhým rozhodnutím vydaným téhož dne pod stejným číslem jednacím pak žalovaného V. P. uznal vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť jel středem úzké komunikace a při spatření protijedoucího vozidla se již nestačil vrátit na svou polovinu vozovky, čímž došlo ke střetu obou vozidel. Žalobci za to uložil pokutu ve výši 3000 Kč a dále povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 2500 Kč. Proti oběma rozhodnutím byla podána odvolání, o nichž ve věci rozhodoval stěžovatel.

Ten o obou odvoláních rozhodl jedním společným rozhodnutím, ve kterém nejprve označil účastníky řízení, poté konstatoval výroky prvostupňových rozhodnutí městského úřadu týkající se žalobce i T. H. Dále s odkazem na § 59 odst. 2 správního řádu změnil rozhodnutí týkající se T. H., a to tak, že ve výsledku jmenovaného uznal vinným pouze ze spáchání přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a snížil mu pokutu z původně stanovených 3000 Kč na 1000 Kč. Po vymezení předmětu změny rozhodnutí týkajícího se T. H. je ve výroku uvedena věta „*Ostatní části výroku zůstávají beze změny*“, poté následuje odůvodnění rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou podanou ke krajskému soudu, v níž napadl výrok rozhodnutí o své vině, výrok, že byl z prvoinstančního rozhodnutí vypuštěn výrok o vině zúčastněné osoby, a dále výrok o uložení sankce a rovněž o povinnosti uhradit náklady řízení. Napadené rozhodnutí dále žalobce označil za nesrozumitelné, neboť z jeho stavby nevyplývá, jak bylo vlastně o odvolání rozhodnuto. Krajský soud rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumal meritorně, neboť v souladu s názorem žalobce dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Stěžovatelé vytkl, že dle ustanovení § 59 správního řádu mohl rozhodnutí správního orgánu I. stupně toliko změnit nebo zrušit, jinak odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit, příp. napadené rozhodnutí změnit a v dalším odvolání zamítnout. Zákon mu však nedával možnost ponechat výrok napadeného rozhodnutí nebo jeho část beze změny, a proto posoudil krajský soud dotčené rozhodnutí jako nesrozumitelné.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. poukazuje na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a rozsudek krajského soudu dle jeho názoru též trpí vadou nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obsahově lze námitku vznesenou stěžovatelem plně podřadit pod důvod uvedený pod písm. a) citovaného ustanovení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Dle § 47 odst. 1, věty první, správního řádu *rozhodnutí musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu)*. Podle první věty odst. 2 téhož ustanovení *výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení*.

Správní orgán druhého stupně pak postupoval v souladu s ustanovením § 59 odst. 1, 2 správního řádu, dle něhož *odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí*.

Z citované právní úpravy vyplývá, že odvolací orgán musí rozhodnout o odvolání v celém jeho rozsahu, z výroku rozhodnutí o odvolání musí být zřejmé, zda napadené rozhodnutí změnil, zrušil, či odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil. Tomuto požadavku však stěžovatel nedostál.

Jak je výše uvedeno, prvostupňový správní orgán vydal dvě samostatná rozhodnutí, každé z nich upravovalo práva a povinnosti pouze jednoho účastníka řízení. Jedním rozhodnutím byl uznán vinným z přestupku T. H., druhé se týkalo přestupku spáchaného žalobcem. T. H. napadl odvoláním ze dne 7. 2. 2005 rozhodnutí týkající se jeho osoby, žalobce podal dne 14. 2. 2005

samostatné odvolání proti rozhodnutí vyslovujícímu jeho vinu za spáchání přestupku. Skutečnost, že stěžovatel o obou odvoláních rozhodl jedním rozhodnutím, sama o sobě dle názoru Nejvyššího správního soudu nezpůsobuje nezákonnost tohoto rozhodnutí. Je však povinností odvolacího orgánu, aby i takto vydané rozhodnutí bylo srozumitelné a jednoznačné, v každém případě musí být tato podmínka splněna u výroku rozhodnutí, z něhož musí být patrné, jakým způsobem bylo rozhodnuto o právech a povinnostech jednotlivých odvolatelů, původně upravených samostatnými prvostupňovými rozhodnutími. V daném případě byla náročnost této povinnosti stěžovatele výrazně ovlivněna odlišností skutkových okolností, právní kvalifikace i výsledných skutkových podstat přestupků kladených za vinu žalobci a T. H. V souvislosti s tím se logicky lišily i důvody podaných odvolání. Všechny uvedené skutečnosti ve svém souhrnu kladly mnohem vyšší nároky na srozumitelnost, přehlednost a určitost rozhodnutí stěžovatele, oproti případu, kdy by byl odvolatelem pouze jeden subjekt. Situaci dále komplikovalo nepříliš vhodné označení prvostupňových rozhodnutí vydaných téhož dne stejným číslem jednacím. Je zřejmé, že za těchto okolností bylo skutečně velmi obtížné vydat o podaných odvoláních srozumitelné a veškerým dalším zákonným požadavkům vyhovující rozhodnutí, ovšem bylo pouze na úvaze stěžovatele jakožto odvolacího orgánu, zda se vystaví takto obtížnému úkolu, či zda vydá o každém z odvolání samostatné rozhodnutí.

Po přezkoumání rozhodnutí stěžovatele o odvolání dospěl Nejvyšší správní soud ke shodnému závěru vyslovenému již krajským soudem, dle něhož je výrok tohoto rozhodnutí nesrozumitelný. Stěžovatel změnil rozhodnutí městského úřadu týkající se T. H., v této části výroku je srozumitelně provedena změna prvostupňového rozhodnutí a není pochyb, jakým způsobem bylo rozhodnuto o odvolání T. H. a v jaké finální podobě existuje rozhodnutí o vině a sankci za jím spáchaný přestupek. Po vymezení této změny však následuje již citovaná věta „Ostatní části výroku zůstávají beze změn“, a není tedy zřejmé, zda vůbec a jakým způsobem bylo rozhodnuto o odvolání žalobce. Absenci výroku o odvolání podaném žalobcem nemůže zhojit skutečnost, že v odůvodnění se odvolací orgán jím uplatněnými odvolacími důvody zabývá. Práva a povinnosti účastníků řízení určuje pouze výrok rozhodnutí, nikoli jeho odůvodnění, jak bylo již opakovaně konstatováno ustálenou judikaturou soudů, například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 - 63: „*Výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Musí proto být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena správní sankce...*“; dále též nález Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 772/02: „*Výrok rozhodnutí je ústředním bodem celého rozhodnutí, kterým se přiznává účastníkovi řízení určité právo nebo mu stanoví určitou povinnost, popř. závazně deklaruje, že určité právo nebo povinnost je, či není*“.

Nesrozumitelnost výroku rozhodnutí žalobce o odvolání tedy nezpůsobuje zahrnutí závěrečné věty o ponechání ostatních částí výroku beze změn do výroku rozhodnutí, jak se stěžovatel domnívá v kasační stížnosti, ale skutečnost, že touto formou bylo rozhodnuto o zbytku předmětu řízení o odvolání, tj. o celém odvolání žalobce. Ve věci není relevantní, co uvedením této věty do výroku rozhodnutí stěžovatel zamýšlel, podstatnou a zásadní skutečností zůstává, že z výroku rozhodnutí nelze seznat, jakým způsobem bylo rozhodnuto o odvolání podaném žalobcem dne 14. 2. 2005 proti rozhodnutí, kterým byl uznán vinným z přestupku, včetně stanovení sankce. Takto posoudil pochybení stěžovatele i krajský soud, který uvedl, že výrokem „*ostatní části výroku zůstávají beze změn*“ nelze o odvolání žalobce rozhodnout.

Výše uvedený závěr má též oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46 (zveřejněno pod č. 1109/2007 Sb. NSS, příp. na www.nssoud.cz) uvedl: „*Podle požadavků kladených § 59 odst. 2 správního řádu (č. 71/1967 Sb.) na výrokovou část rozhodnutí odvolacích správních orgánů je rozhodnutí ve druhém stupni nepřezkoumatelné,*

pokud v něm není výslovně vyjádřeno nebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jakým způsobem odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými výroky.“

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodnými. Protože v předchozím řízení nebyly shledány nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který nedosáhl v řízení procesního úspěchu, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Je naopak povinen zaplatit úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Uvedená částka přísluší zástupkyni žalobce za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna byla vypočtena dle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu tak, že za samotný úkon činí odměna 2100 Kč, a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty a požádala o přiznání této součásti odměny, byla k přiznané odměně připočtena i příslušná daň z přidané hodnoty.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu